

Het classicistische portaal vermeldt het jaartal 1667 in de cartouches (schildvormige ornamenten). Waarschijnlijk geldt dit alleen voor het poortje; het rechthoekige zaalkerkje is ouder. Sporen, op de plekken waar het pleisterwerk beschadigd of verdwenen is, geven aan dat de kerk uit de 14e eeuw stamt. Daar komen bakstenen te voorschijn van een formaat dat in de 17e eeuw al niet meer gangbaar was. De tweede aanwijzing is de aanwezigheid van (vermoedelijk) een sacramentsnis; resten van de profilering zijn nog te herkennen. Volgens een pastoorzegel uit 1409 komt Dionysius in aanmerking als patroonheilige.

De kerk had twee topgevels; de oostelijke topgevel was voorzien van ramen en/of spaarnissen. De vrijstaande westtoren had een zadeldak evenwijdig lopend met het kerkdak; met op de zichtbare kanten een galmgat. Dat is te zien op een tekening uit 1643.

Op de vergrootte afbeelding van de kerk op de **Coenderskaart** (de oudste wandkaart van de provincie Groningen, in ca. 1678 vervaardigd door de gebroeders Wilhelm en Frederik Coenders van Helpen) is te zien dat de verbouwing van 1667 de kerk een ander uiterlijk heeft gegeven.

Na 1667 had de kerk vermoedelijk vier ramen en alleen een westelijke topgevel. De toren had een forse bekroning en was beduidend hoger. Er zijn geen archiefstukken die kunnen aantonen dat de toren in 1667 hoger is gemaakt. Wat we zeker weten is dat de toren in 1794 is afgebroken en vervangen door een dakruiter die in 1849 werd vernieuwd door aannemer Jan Elderenkamp voor de som van fl.1456,- . De klok in de dakruiter is afkomstig uit de kerk van Harssens en dateert uit 1618.

In het archief van de kerk is het bestek van diverse werkzaamheden te vinden. Daaruit blijkt dat de toren is versterkt en dat boven het orgel een nieuwe zoldering is aangebracht. Een analyse van de beschikbare gegevens maakt zichtbaar welke verbouwingen in 1667 hebben plaatsgevonden: zoals het dichtmetselen van noord- en zuidingang in de lange kanten en het maken van een nieuwe ingang aan de westkant. In 1968 werden sporen van de vroegere ingangen aangetroffen. De twee meter hoge ramen werden uitgebroken en vergroot tot het huidige formaat. Om de plaatsing van de dakruiter mogelijk te maken werd een raam in de westgevel dichtgezet (om het extra gewicht op te vangen); nu nog te zien aan metselwerk aan de binnenkant. Wanneer de pleisterlaag is aangebracht is niet duidelijk; waarschijnlijk vóór 1840 omdat er in de boekhouding van de kerkvoogdij, die vanaf 1840 bewaard is gebleven, niets over staat vermeld.

Het interieur heeft een houten balkenplafond, rustend op gesneden sleutelstukken. Het meubilair dateert uit de tweede helft van de 17e eeuw; de preekstoel heeft vrijstaande Korinthische zuiltjes met daartussen eenvoudige panelen. Het oude orgel van de kerk werd in 1899 door Marten Eertman, met gebruikmaking van ouder pijpwerk uit de 18e eeuw, omgebouwd tot een nieuw exemplaar. Mense Ruiter restaureerde het orgel in 1995.

In 1968 is de kerk door vrijwilligers opgeknapt; binnenmuren werden van een nieuwe laag stucwerk voorzien. Verder werd het balkenplafond in een blauwgroene kleur overgeschilderd. De toren is in 1968-'69 gerestaureerd. In 1980 is de kerk overgedragen aan de stichting. In 1990 volgde een algehele restauratie.